

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 194/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou AKAK s. r. o., Slowackého 56, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Alexandra Kotrecová, PhD. LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 10 C 127/2007-577 z 27. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv

podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 127/2007-577 z 27. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 127/2007 v právnej veci [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) o náhradu škody na zdraví. Okresný súd v označenom konaní uznesením sp. zn. 10 C 127/2007 z 13. apríla 2015 nariadil vo veci kontrolné znalecké dokazovanie a ďalšie znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia stomatológie a povinnosť zaplatiť preddavok na trovy spojené s podaním kontrolného znaleckého posudku v sume 700 € uložil žalobkyni. Na základe odvolania žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co 602/2015 z 30. novembra 2015 uznesenie okresného súdu zrušil z dôvodu, že neboli splnené predpoklady na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu podľa § 141 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobkyni. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 127/2007 z 28. januára 2016 rozhodol tak, že uložil žalobkyni zaplatiť preddavok na trovy spojené s podaním kontrolného znaleckého posudku v sume 350 € a rovnakú povinnosť uložil aj sťažovateľovi. Proti označenému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 90/2016 z 27. apríla 2016 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením z 23. februára 2016 zmenil a uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania v sume 700 €. Sťažovateľ preddavok na trovy znaleckého dokazovania v tejto sume aj uhradil. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 127/2007 z 2. januára 2017 uznesenie okresného súdu z 13. apríla 2015 v spojení s uznesením krajského súdu z 27. apríla 2016 a uznesením okresného súdu z 11. júla 2016 zmenil tak, že vykonaním znaleckého úkonu poveril ustanovenú znalkyňu, ktorej uložil povinnosť vypracovať znalecký posudok v lehote 90 dní a súčasne uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého

dokazovania v sume 2 300 €. Okresný súd na základe oznámenia ustanovenej znalkyne uznesením sp. zn. 10 C 127/2007 z 27. januára 2017 zmenil uznesenie okresného súdu z 2. januára 2017 tak, že vykonaním znaleckého úkonu poveril „znalecký ústav [REDACTED]

[REDACTED]“, vzhľadom na komplikovanosť a náročnosť veci predĺžil lehotu na vypracovanie znaleckého posudku na 9 mesiacov a súčasne uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania v sume 7 800 €. Okresný súd odôvodnil zmenu uznesenia v časti sumy preddavkov na trovy znaleckého dokazovania tým, že preddavky určené v pôvodnej sume 700 € nie sú podľa vyjadrenia povereného znaleckého ústavu postačujúce na pokrytie trov znaleckého dokazovania.

3. Podľa názoru sťažovateľa postup okresného súdu pri vydaní a odôvodnení napadnutého uznesenia „*nesie výrazné prvky svojvôle, arbitrárnosti a dosahuje mieru protiústavnosti*“. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti bližšie argumentoval:

„Zjavne extrémne vybočenie spočíva v skutočnosti, že na trovy znaleckého dokazovania bol zaviazaný ten, kto znalecké dokazovanie ani nenavrhol (sťažovateľ), že ide o extrémne vysokú až likvidačnú sumu, ktorú sťažovateľ nie je objektívne schopný zložiť, vykonanie znaleckého dokazovania z objektívnych dôvodov nie je možné, ako to vyplýva z už skôr vypracovaného znaleckého posudku v konaní.

... v zmysle nového Civilného sporového poriadku povinnosť zaplatiť preddavok možno uložiť len tej strane sporu, ktorá navrhla vykonanie príslušného dôkazu, pričom túto preddavkovú povinnosť nemožno v žiadnom prípade prenášať na tú stranu sporu, ktorá vykonanie príslušného dôkazu nenavrhol.

Civilný sporový poriadok v tomto smere vychádza zo striktného pravidla, že súd (až na zákonné výnimky podľa § 185 ods. 2 a 3 CSP) vykoná len tie dôkazy, ktoré navrhne sporová strana. Súd dohliada nad priebehom procesu a je nezávislý a nestranným arbitrom, pričom panstvo nad zistením skutkového stavu, a to práve prostredníctvom navrhovania jednotlivých dôkazov nesú sporové strany.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že nikdy nenavrhol vo veci vykonať znalecké dokazovanie, znalecké dokazovanie nežiadal a ani na vykonaní znaleckého dokazovania netrval.

Túto skutočnosť žiadala Žalobkyňa, pričom zdôrazňujeme, že vo veci už bolo vykonané jedno znalecké dokazovanie. Žalovaný ako odborník v danej oblasti opakovane v konaní zdôrazňoval, že vykonanie znaleckého dokazovania, a to vzhľadom na odstup rokov, a sanáciu chrupu Žalobkyne nie je možné, t.j. nie je možné posúdiť vznik škody jeho prípadným protiprávnym konaním.

Z uvedeného dôvodu máme za to, že súd prvej inštancie rozhodujúc za účinnosti nového Civilného sporového poriadku o uložení preddavkovej povinnosti sťažovateľovi vo výške 7.800,- EUR rozhodol v rozpore s účinným Civilným sporovým poriadkom, keď uložil povinnosť uhradiť preddavok len sťažovateľovi napriek tomu, že sťažovateľ nenavrhol vo veci vykonať znalecké dokazovanie. Máme za to, že v tomto prípade nemôže byť súd ani viazaný rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, nakoľko ide o nové rozhodnutie, pričom súd musí vychádzať z právnej úpravy účinnej v čase vydania rozhodnutia, t.j. v danom prípade podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

Poukazujeme predovšetkým na rozdielne dikcie § 141 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 253 ods. 2 CSP. Zdôrazňujeme, že Žalobkyňa v predmetnom konaní nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, pričom dikcia ustanovenia § 253 ods. 2 Civilného sporového poriadku subsumuje len situáciu, ak bolo oslobodenie od súdneho poplatku priznané rozhodnutím súdu. Z uvedeného preto nie je zrejmé, z akého dôvodu, pokiaľ súd pri rozhodovaní mal vychádzať z ustanovenia § 234 ods. 2 CSP v spojení s § 217 ods. 1 CSP a v spojení s § 470 ods. 1 CSP, zaviazal na zloženie preddavku výlučne sťažovateľa.

Zároveň zdôrazňujeme, že sťažovateľ už v predmetnej veci uhradil preddavok na trovy znaleckého dokazovania vo výške 700 EUR, a to na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave... zo dňa 27.04.2016 (t. j. vydaného ešte počas účinnosti predchádzajúceho zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok). V uvedenom prípade by tak sťažovateľ bol povinný zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania v celkovej výške 8.500 EUR napriek tomu, že vykonanie tohto dôkazu nenavrhol ani nežiadal.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie konal v rozpore so zákonom, a jeho konanie nesie prvky arbitrárnosti, svojvôle, a zároveň koná v rozpore s princípom hospodárnosti konania, nakoľko neprimerane zaťažuje sťažovateľa.“

Podľa sťažovateľa súd prvej inštancie tak svojím konaním výrazne zasiahol do jeho práva vlastníť majetok tým, že neoprávnene zmenšil jeho zákonne nadobudnutý majetok.

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho v záhlaví rozhodnutia označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 374,81 €. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom nesprávne uvedený dátum napadnutého uznesenia (21. január 2017) v petite sťažnosti považoval len za zrejmú nesprávnosť.

5. Sťažovateľ súčasne navrhol, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde prijal dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého uznesenia, keďže „je tu hrozba, že porušovateľ bude od sťažovateľa preddavok vymáhať prostredníctvom Justičnej pokladnice SR“ a oprávnený z rozhodnutia (štát) odložením vykonateľnosti nebude nijako nepriaznivo dotknutý.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej (právnickej) osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec

všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru (I. ÚS 76/2015).

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

10. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením, ktorým okresný súd rozhodol

o povinnosti sťažovateľa zložiť preddavok na trovy dôkazu podľa § 207 ods. 1 a § 253 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

12. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za svojvoľné a arbitrárne z dôvodu, že okresný súd v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku uložil povinnosť znášať trovy znaleckého dokazovania sťažovateľovi, ktorý znalecké dokazovanie ani nenavrhol; že ide o extrémne vysokú až likvidačnú sumu, ktorú sťažovateľ nie je objektívne schopný zložiť, a vykonanie znaleckého dokazovania z objektívnych dôvodov nie je možné, ako to vyplýva z už skôr vypracovaného znaleckého posudku v konaní. Podľa sťažovateľa bolo porušené aj jeho právo vlastniť majetok a právo na ochranu majetku tým, že okresný súd svojím konaním neoprávnene zmenšil jeho zákonne nadobudnutý majetok.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

14. Podľa § 253 CSP ak strana v konaní navrhne vykonanie dôkazu, s ktorým sú spojené výdavky, súd jej môže uložiť povinnosť zložiť preddavok (odsek 1). Ak súd ustanoví znalca a strane nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, najneskôr spolu s ustanovením znalca uloží povinnosť zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania (odsek 2). Ak strana v lehote určenej súdom preddavok nezloží, súd navrhnutý dôkaz nevykoná (odsek 3).

15. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné citovať relevantnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 Co 602/2015 z 30. novembra 2015, v ktorom sa uvádza:

„Na základe odvolania navrhovateľky... Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19.03.2014, č. k. 14Co/371/2013-414, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom konštatoval, že súd prvého stupňa pochybil, keď nevychádzal zo zákonom určenej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 135 O. s. p. (viazanosť rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov), čo malo rozhodujúci vplyv na posúdenie uplatnených nárokov navrhovateľky, keďže súd nesprávne a v rozpore s rozhodnutím Úradu pred dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo dňa 22.03.2007 ustálil, že zo strany odporcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti navrhovateľke nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, hoci táto bola jednoznačne konštatovaná v uvedenom rozhodnutí.

Prvostupňovému súdu uložil, pri akceptovaní záväznosti správneho rozhodnutia Úradu pre dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo dňa 22.03.2007, č. k. ZS 103/00003/2007, v zmysle ust. § 135 ods. 1 O. s. p., skúmať splnenie ďalších zákonných podmienok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka, vypořadať sa so všetkými tvrdeniami navrhovateľky, pričom za týmto účelom považoval za potrebné, aby súd prvého stupňa; na zistenie rozsahu porušenia právnej povinnosti zo strany odporcu... nariadil kontrolné znalecké dokazovanie... Je teda zrejmé, že v danej veci vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania nežiadala navrhovateľka, ktorá navyše v konaní pred súdom prvého stupňa... argumentovala tým, že podľa súčasnej praxe v prípade nesprávne vedenej zdravotnej dokumentácie dochádza k tzv. obráteniu dôkazného bremena, čo znamená, že protiprávne konanie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti je prezumované a ona ako pacient nie je povinná preukázať, že došlo k protiprávnemu konaniu.

Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že v danej veci boli splnené predpoklady pre uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania navrhovateľke, ktorá kontrolné znalecké dokazovanie v prejednávanej veci nenavrchovala a nebolo ani nariadené na preukázanie skutočností iba v jej záujme, nakoľko i odvolací súd; ktorý nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania inicioval; v uznesení zo dňa 19.03.2014, č. k. 14Co/371/2013-414, považoval porušenie právnej povinnosti zo strany odporcu za zistené rozhodnutím Úradu pre dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo dňa 22.3.2007; pričom za sporný považoval len jeho rozsah a súvislosť s ujmou navrhovateľky...“

16. Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd vo svojom uznesení z 19. marca 2014, ktorým zrušil meritórny rozsudok okresného súdu, uložil okresnému súdu nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie na zistenie rozsahu porušenia právnej povinnosti zo strany odporcu (sťažovateľa, pozn.), ktoré bolo jednoznačne konštatované v rozhodnutí „Úradu pre dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti“. Okresný súd vzhľadom na svoju viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP a § 391 ods. 2 CSP) a v súlade s jeho pokynom uznesením

z 13. apríla 2015 nariadil vo veci kontrolné znalecké dokazovanie a ďalšie znalecké dokazovanie. V zmysle uvedeného preto nemožno súhlasiť s argumentáciou sťažovateľa, že kontrolné znalecké dokazovanie navrhla žalobkyňa, resp. že bolo nariadené na preukázanie skutočností, ktoré sú len v záujme žalobkyne, a sťažovateľ vykonanie tohto dôkazu nenavrhol.

17. Ústavný súd v tejto veci považoval za relevantný aj právny názor krajského súdu, ktorý v uznesení sp. zn. 9 Co 90/2016 z 27. apríla 2016 uviedol:

„Súd prvého stupňa tiež nepostupoval správne ani, keď uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania navrhovateľke i odporcovi. Prvostupňový súd mal rozhodnúť o povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania, avšak bol povinný sa riadiť právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý je preň záväzný (§ 226 O. s. p.).

Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 8Co/602/2015-508 prezentoval právny názor, podľa ktorého neboli splnené predpoklady pre uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania navrhovateľke, ktorá kontrolné znalecké dokazovanie v prejednávanej veci nenavrholala a nebolo ani nariadené na preukázanie skutočností iba v jej záujme. Súd prvého stupňa mal preto o povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania rozhodnúť len tak, že túto povinnosť uloží výlučne odporcovi, a nie tak, že túto povinnosť uloží obom stranám sporu.

To, že znalecké kontrolné dokazovanie v konečnom dôsledku má preukazovať skutočnosti, ktoré sú aj v záujme navrhovateľky, nevyhnutne vyplýva z povahy uplatňovaného nároku, nemožno sa však z tejto skutočnosti hneď vyvodiť, že povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania treba uložiť navrhovateľke i odporcovi. Odvolací súd v uznesení č. k. 8Co/602/2015-508 na inom mieste poukázal na argument navrhovateľky, s ktorým sa stotožnil, podľa ktorého došlo k obráteniu dôkazného bremena, na základe čoho navrhovateľka ako pacient nie je povinná preukázať, že došlo k protiprávnemu konaniu.“

18. Ústavný súd na základe citovaného nepovažuje napadnuté uznesenie, ktorým okresný súd zaviazal na zloženie preddavku na trovy dôkazu len sťažovateľa, za svojvoľné,

arbitrárne či prijaté v rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ako to tvrdí sťažovateľ.

19. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20. Obdobný záver možno formulovať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, porušenie ktorých sťažovateľ namieta sekundárne, v spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 35 ods. 1 ústavy konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva sťažnosť bližšie neodôvodnil. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

22. Ústavný súd ešte dodáva, že nie je jeho úlohou perfekcionistacky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, preto je jeho povinnosťou rozlišovať medzi

prípadi, kedy procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup, hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup *contra legem*, protiústavnosť konania nezaloží.

23. Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd navyše poukazuje na to, že predmetom sťažnosti sťažovateľa je vec, ktorú možno zaradiť k veciam, pri ktorých nemožno proti prvostupňovému rozhodnutiu súdu podať opravný prostriedok v zmysle platného Civilného sporového poriadku. V takýchto prípadoch by bolo proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú uplatňované pri zisťovaní skutkového základu sporu a pri jeho právnom posúdení (m. m. IV. ÚS 510/2012, IV. ÚS 311/2013).

24. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti ako aj o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2017